

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS VNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 cèntims

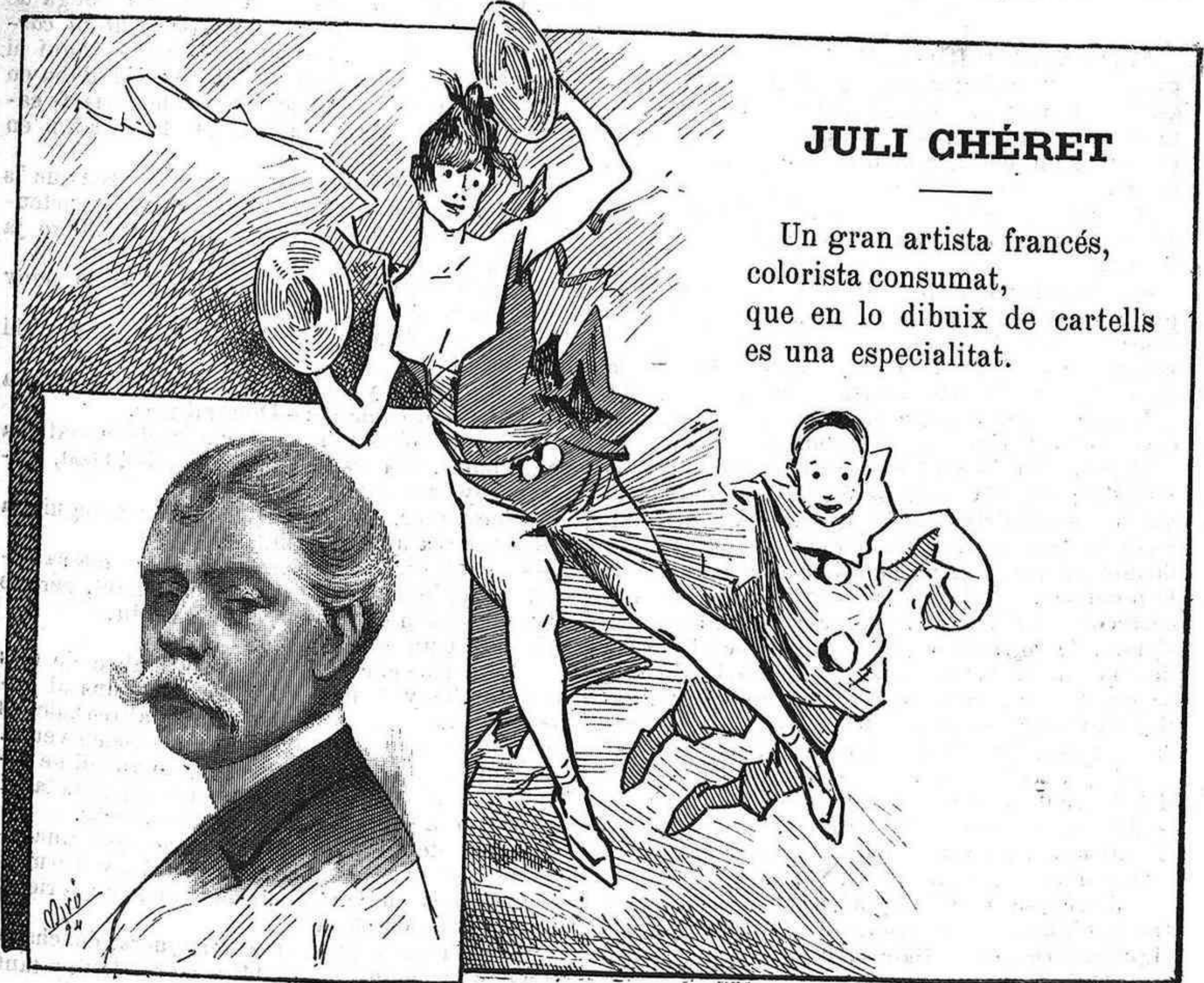
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CAPS DE BROT

JULI CHÉRET

Un gran artista francès,
colorista consumat,
que en lo dibuix de cartells
es una especialitat.

CRONICA

Lo MANOLITO GAZQUEZ catalá

II Y ÚLTIM

La mort del célebre Sendil ha resultat certa: ja fa días qu' está enterrat en lo cementiri de un poble del baix Llobregat, ahont se retirá ja fa alguns anys á terminar obscurament la seva existencia.

¡Pobre Sendil! ¡Y com recordém lo seu caràcter exhuberant, animat, plé de inagotables gallardias! En una propietat qu' ell deya que tenia á Ordal, hi havia una casa de pagés ab un terrat tan gran, que fins hi criavan las llebras. Dels cirerers de la hisenda ne treya un grapat de mils duros l' any: be es veritat que ademés de la fruyta, en Sendil explotava 'l pinyol de las cireras. En aquell recó de mon no 'n vulguin més de maravellas: hi havia un manantial de ayguas minerals que tenian ferro, sofre y llautó. Hi havia també una mina molt abundant de petróleo, haventse ja fet los estudis de canalisació per portarlo á Barcelona y repararlo per las casas com l' aygua de Dos-rius. ¡Y de figueras!... N' hi havia la mar. No estava poch cremat ab los cipayos de 'n Targarona y ab lo batalló del Tomátech, que havent anat de columna per aquell país, se li van ficar á la finca, menjántseli figas per valor de més de un miler de duros. ¡Y la formalitat ab que deya que 'ls exigiria danys y perjudicis, davant dels tribunals de justicia!

—Gonzalo—afegia, dirigintse á n' en Serraclara —ja cal que 't preparis, que vull que tú t' encarreguis de la causa.

*

**

Al principi de la Revolució, s' empenyá en acompanyar á n' en Serraclara á Sant Boy del Llobregat, á fer la propaganda. La vila de Sant Boy era un foc de monárquichs, y 'ls propagandistas republicans tingueren que fugir escapats de la població.

Mentres xiulavan las pedras que 'ls tirava la quitxalla aixussada pels monárquichs, deya en Sendil:

—¡Ah, ja me la pagarán!... ¡Ja se 'n recordarán per tots los días de la seva vida!... Demá mateix llenso á la plassa 'ls pagarés que tinch contra 'ls vehíns de Sant Boy: no n' hi ha un que no 'm degui diners... Demá arruinaré á la població.

Y aixó ho deya fugint escapat, y casi privant de corre de tant riure als que l' acompanyavan.

Un altre dia, 'ls regidors de un ajuntament republicá que havia sigut suspés, havent transcorregut lo máxim dels días de suspensió que determinava la lley municipal llavors vigent, resolgueren dirigir un requeriment notarial al governador de la provincia, exigintli ser reintegrats en los seus càrrechs. En Sendil assistí al acte en calitat de testimoni. Se vestí de pontifical y 's colocá la roseta de una condecoració al trau del sobretodo. En presencia de l' autoritat feya l' home important, gallejava molt y acabá per dir qu' ell també havia sigut governador civil de Barcelona.

—Vaja, aixó es massa!...—li digueren alguns dels presents, al sortir del despaig del governador.

—¿Qué no veus que ara 'l governador consultarà 'ls antecedents y veurá que has dit una gofia?

A lo qual respongué en Sendil:

—Ja sé que á la llista dels governadors no hi trobará 'l meu nom; pero aixó no vol dir res: jo hi sigut governador de Barcelona.

—¿Quán?

—En temps de la Camancia, vaig serho quatre días, y en aquella época de rebombori ningú 's cuidava de apuntarho.

Es de advertir que al temps de la Camancia en Sendil tindria tot lo mes deu ó dotze anys.

**

¡Los apuros en que 's veyá, al any 70, al declararse la guerra franc-prusiana!

—Figureuvos—deya als séus companys de café —que soch coronel honorari de un regiment francés y coronel honorari de un regiment prusíá, y no sé per qui decantarme.

En las grescas que hi hagué á Barcelona per aquells mateixos días ell també hi prenia part... pero de boquilla: en totas, menos en la de las quintas.

Passat lo bombardeig de Gracia, deya:

—Lo primer que và fer en Joanet (en Prim) sigué telegrafiar á l' Eugenio (en Gaminde) dihentli:—Procura averiguar si en Sendil está enredat en la sublevació. L' Eugenio và respondreli dihentli qu' en Sendil estava quiet á casa séva. Y llavors en Joanet li digué:—Donchs ja pots tirar al dret.

En Sendil—segóns contava á tothom que volgués sentirlo—guardava 'ls séus elements, qu' eran molts y poderosos, per un' altra ocasió.

—A casa meva—deya—hi tinch un dipòsit de 40,000 fusells ab las sevas municions corresponents. ¡Ja veureu 'l dia que jo dongui 'l cop, quin espatech!

A uns séus amichs íntims và portarlos un dia á visitar la séva casa, aquella morada misteriosa, digna rival per sa grandesa de la séva finca de Ordal. Ocupava 'ls baixos de la casa una botiga de cotxero ab lo séu rétol que deya *Se alquilan carruajes*. Y en Sendil, tot satisfet, deya:—«Aquí hi tinch la cotxeria y las caballerissas. No hi ha en tot Barcelona cap millonari qu' en materia de carruatjes pugá passar la má per la cara á n' en Sendil.

Pujaren dalt del pis, y quan li demanaren que 'ls ensenyés lo dipòsit de fusells, digué:—Permeteu-me qu' en aquest punt siga reservat... Pero ja veureu, veniu!...

Y 'ls portá á un requartet fosch, y ab lo puny clos trucá á un envá, dihent:

—¿Sentiu? Aquí dintre detrás de la paret, n' hi ha deu mil.

Doná la volta, y trucant al mateix envá, per la part oposada, exclamá:—Deu mil mes.

Y donant voltas y trucant sempre de la mateixa conformitat, aná trayent la suma dels 40,000, sense ensenyarne ni un.

—Pero home, ara que hi som, fesnos seguir la casa—li deya un dels visitants.

—No pot ser, es impossible... hi ha massa secrets... perdoneu la reserva... No obstant, porque 'us feu càrrech de lo gran qu' es, veniu.

Y obrint un balcó, digué:

—Lo balcó del costat es de casa, l' altre de més avall també, y l' altre, y l' altre y tots fins al extrem del carrer... y calculeu que 'ls altres balcóns que donan la volta, desde aquí no 's poden veure.

L' únich que 'ls ensenyá sigué lo qu' ell ne deya una maravella vegetal, que tenia plantada en un test: una pebrotera que feya tomátechs.

La pebrotera era ni mes ni menos que una tomaquera, tenia de tomaquera la fulla y 'l fruyt, y no obstant en Sendil afirmava ab gran serietat qu' era una pebrotera.

—Tothom dirá qu' es una tomaquera; donchs la gracia está en que ho sembli y no ho sigui; y tant

LA QUE MANEJA LAS CIRERAS

L' una tracta d' atraparlas
l' altra no las vol doná:

¡Deu sab tota aquesta broma
de quin modo acabarà!

no 'n es, que si me 'n oferian mil ni dos mil duros,
lo qu' es jo no la donaria.

* * *

De aquella visita á casa seva, durant la qual
tots los secrets menos lo de la tomaquera, havian
quedat en secret pels visitants, se 'n parlá molt
temps en lo café, y no hi havia, entre 'ls que assis-
tiren al acte una sola persona, que no s' avingués

á confirmar las exageracions de 'n Sendil, quan
ell deya:—Aquests ho han vist.

Tots declaravan haver seguit las caballerissas y
'ls dipòsits de las armas y las municions, y fins ha-
ver vist el tremol aquell dels 30 mil duros y no se
quantas sillerias de un valor extraordinari, sent
aixís que á casa seva no hi tenia mes que un mo-
biliari modest y decent.

Y 'l fantasiador Sendil s' anava animant, y á

cada punt n' etjegava de noves, si las unas groixudas, las altres estupendas.

Un dia describint la ciutat del Cairo, digué textualment:

—Figureu-vos si es gran aqueixa població, que al mitj de una plassa hi ha un desert!

Freqüentava la tertulia del Café Suis un senyor asturià que havia viatjat molt, especialment per Rússia y solia contar tot lo que havia vist, entre altres coses lo que passa 'l dia de Sant Joan en las regions septentrionals de aquell país, que 'l sol torna a alsarse en l' horisó, sense anar a la posta.

En Sendil al sentirlo, somrigué ab ayre de incredulitat, y quan lo senyor asturià siguié fora, desbotá, exclamant:

—Vaja, que aquest mestre diu unas gófias que no s' hi pot tenir cara.

* * *

Aquí va per final, una anécdota curiosa, que pinta al viu lo repentista qu' era en Sendil.

Se parlava de un moviment revolucionari, y ell digué a altas horas de la nit, al Sr. López Bernagossi, a cau d' orella y ab ayre de misteri:

—López: acompanyéume a Hostafranchs.

—¿Qué hi há?

—Anémhi: ja 'us ho explicaré.

Emprengueren la marxa, y pel camí li aná explicant que tenia preparat un alsament formidable. Tots los pobles del Plá de Barcelona, tot lo Llobregat, tot lo Vallés s' alsarian com un sol home aixis qu' ell dongués la senyal. Los 40,000 fusells de casa séva estavan tots distribuïts. Las autori-

tats dormían a la palla, sense haver tingut esment de res.—Ara compendreu—deya—perque no vaig embolicarme ab lo de Gracia. Las autoritats se figuren qu' en Sendil descansa. ¡Ja veurán demá quan se despertin!

En tot aixó, arribaren a Hostafranchs. En Sendil se detingué davant de una casa de pobra apariència, agafá 'l pica portas y trucá. Silenci sepulcral. Torná a trucar. Igual silenci. Al tercer truch sorti una persona pel balcó: dihent:

—¿Qui hi há?

—Baixa, soch en Sendil.

Y 'l de dalt, tancant lo balcó de una revolada exclamá:

—Arri, a fer p...!

En Sendil, sense inmutarse lo mes mínim, digué al séu company d' excursió:

—Es lo sant y senya!

Esperaren mes de un quart, y aquell fulano que tal acullida 'ls havia dispensat, no baixava: s' havia estimat més tornarse'n al llit.

De retorn a Barcelona, en Sendil deya:

—Ja ho veyeu Lopez: per aquest porch s' espatlla tot.... No hi fá res: ho deixarém per un' altre dia.

* * *

Fém punt final, que no acabaríam may, si tinguéssim de relatarlas totes.

Crech que las enumeradas, dada la séva originalitat y 'l séu sabor eminentment catalá, bastan y sobran per afirmar com afirmém, que a Catalunya, per tenir de tot, fins hem tingut un digne rival, del tan famós *Manolito Gazquez*, qui será si volen més hiperbólich com a bon andalús; pero a totes llums menos expontáneo y menos affluent que 'l nostre inagotable Albert Sendil.

P. DEL O.

PELEGRI MUNICIPAL

Un director de mercat que per certa negligencia, ara l' envían a Roma a fer penitencia.

FLORS D' ESPANYA

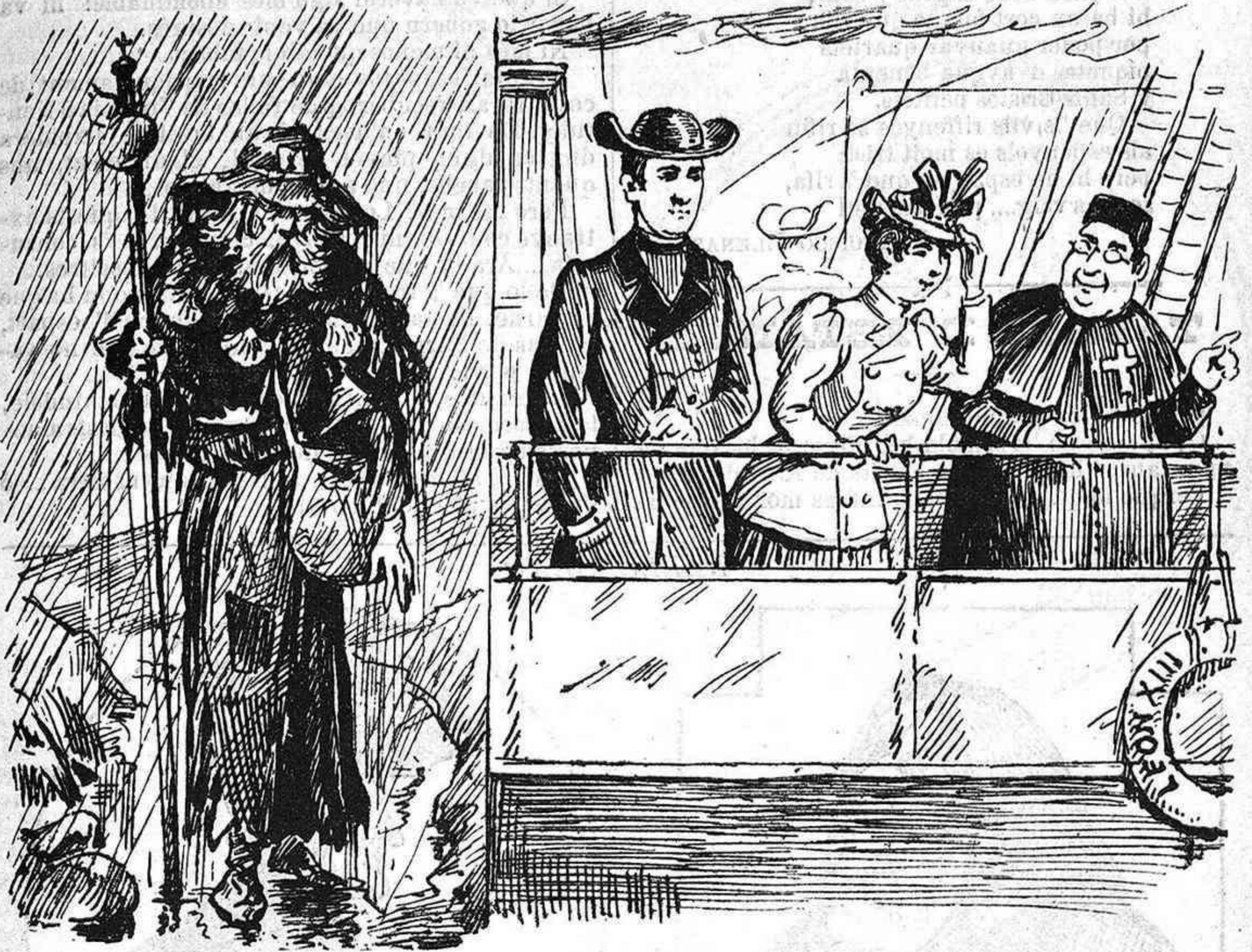
TERCERA PART.

—Un pintó' amich dels beatos, (qu' es *llimona* sense such,) va fundar a Barcelona l' Academia de Sant Lluch. Los que tal societat forman, segons m' han assegurat, no volen pintar cap dona porque dihen qu' es pecat. — A mi també varen dirme que, aquets beatos pintors, defant ab aygua beneyta y oli de llantia 'ls colors.

—Unas monjas hi ha a Pedralbes qu' en lloch d' estarse resant al davant d' alguna imatge, tot lo dia matons fan. Y son uns matons tant dolços, tan ben fets y arrodonits, que, si tastarlos podias, te 'n lleparias los dits. — Per xó, parlant de tals monjas, deya un que fa botons: «¡Poden ser tot lo que vulguin; pero tenen bons matons!»

—Los municipals tots usan un llenguatge original, que pot molt ben titularse

«LO QUE VA DE AYER A HOY!»

Los pelegrins que s' usavan
en lo temps de la picó

Los pelegrins *fi de sigle*,
acompanyats del rectó.

llenguatge municipal.

A més d' aixó son *guerreros*
que saben *matar* ben bé...
molts ratets, llargas estonas
y cigarrets de paper.

—Pero tu no pots negarme
que tots son uns *bons minyons*;
puig s' apartan dels escándols
y fugen de las qüestions.

—Las minyonas que serveixen
á un matrimoni novell
solen ser lletjas, garrellas,
y de seca y negra pell;
pro en cambi es guapa, grassona,
y á las altrás fa callá
la que serveix á un canonge
ó bé á un oncle capellá.

—També son engrescadoras
y més frescas que una col,
las que fan *totas las feynas*
d' algun senyor rich y sol.

—Los del carretó dels gossos,
que alguns ne dihuen del llas,
als gossos tontos agafan:
més als vius no 'ls heuen pas.
Per cassá' un gos, lleig, molt magre
y petit molt van patí';
puig hi van passá' una tarde
una nit y un dematí.

—Donchs, jo, crech que no n' agafan
de tontos, ni d' aixerits,
y que sols cassan als gossos...
que 'ls troban ben adormits.

—Si desitjas un empleo
tan solzament de burot,
necessitas tení' empenyos
y gastá algun dinerot.
Y després d'esperar mesos
algun cop arriba 'l cas,
que un altre 'l teu lloch ocupa
deixante ab un pam de nas.
—Mes, si tinch la dona guapa,
sens fer passos y de franch
á mi 'm donarán l' empleo
y á la dona un bon estanch.

—Hi ha polítich tan tremendo
que, per sortir diputat,
diners gasta, molt fort crida
y esbalota una ciutat.
També fa cent mil promesas,
diu que obrará ab rectitut
y quan diputat ja 's troba
calla lo mateix que un mut.
—Si ell olvida sas promesas
y calla com un talós,
es perquè 'l *turró* li agrada
y se 'n vol menjá' un bon tros.

—En una iglesia de Gracia, qu' es espayosa y molt gran, y al mateix peu d' una porta d' aquell lloch sagrat y sant, hi ha un cert fulano que rifa per poder guanyar quartets piquetas d' aygua beneyta y Sants-Cristos petitets.

—Que 'ls vils riffenyos se rife als espanyols es molt trist; pero hi ha espanyol que 's rifa, segons veig.... ¡a Jesucrist!

FRANCISCO LLENAS.

TABACO D' ESTANCH

¡Ditxosos los que no fuman!

O, si aixó no 'ls sembla bé, ¡ditxosos los que fuman tabaco legítim de la Vuelta de Abajo!....

Perque lo qu' es nosaltres, infims mortals de la

patuleya, que no hi havia per hont agafarla.

—¿Pot haverhi res més abominable que aixó?— cridarem altre cop, més desconsolats que may.

Si que va haverhi algo més abominable: hi va haver lo govern que va venir després.

Ni més ni menos que ab lo tabaco.

Avants los puros eran un empaquetament de cosas raras, recubertas de fullas de Virginia ó Kentucky. De tant en tant algun bossí de llapidera dintre; algún pinyol de dátíl, algun osset, uns quants cabells, una agulla de ganxo....

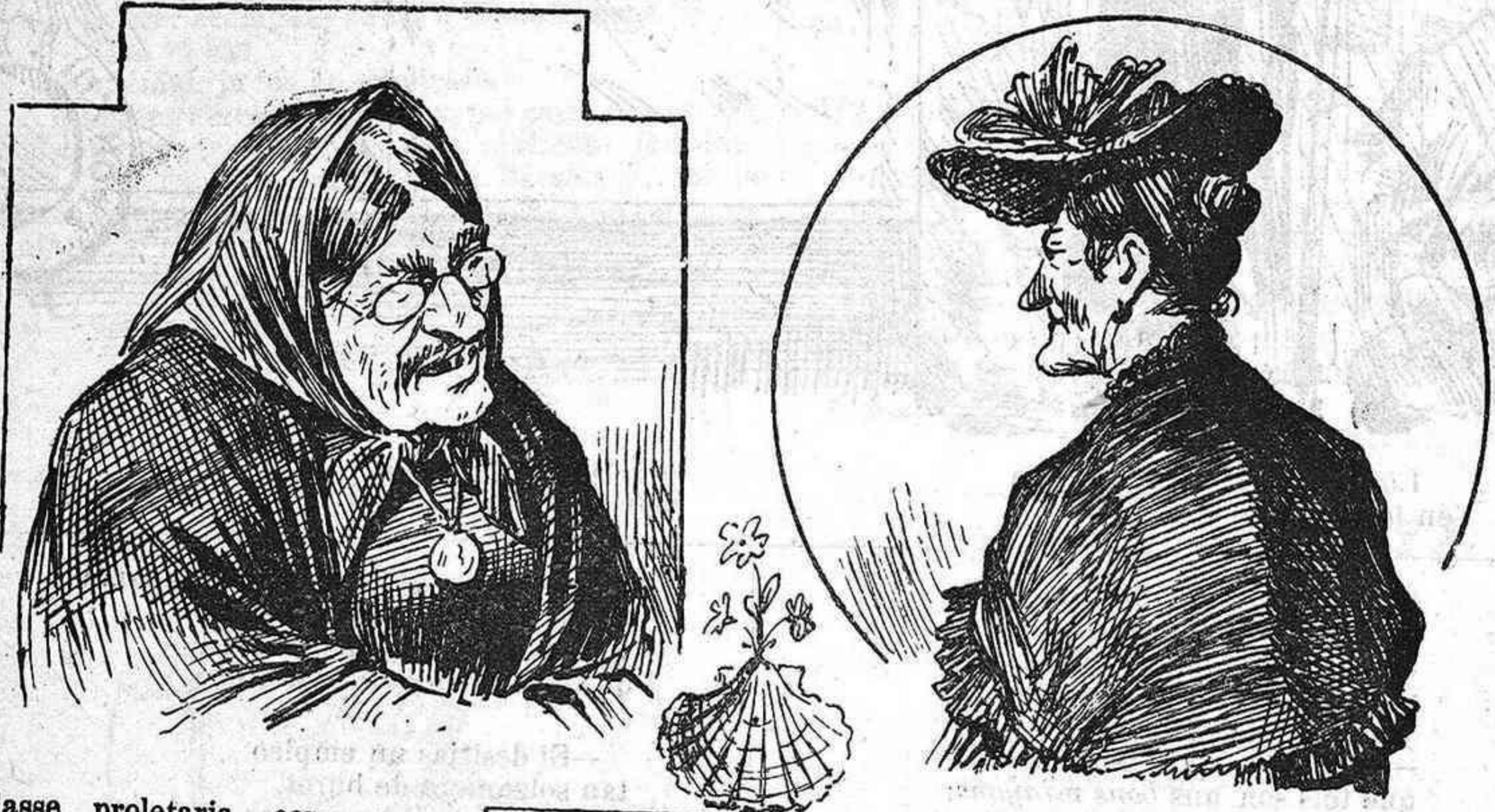
Pero res més. Lo tabaco, á pesar d' aquests extrany contubernis, tirava, cremava y 's consumía.... Ara 'ls que 'ns consumim som nosaltres.

De lo que 's troba dintre dels puros no hi ha que parlarne. Fustas, grans d' arena, brins d' espart, puntas de París.... quatre endróninas que no valen la pena.

Lo terrible, lo espantós es la calitat, la índole, la naturalesa de la fulla que cubreix aquests amensadors tubos que 'n diuen cigarros.

¿Qu' es alló? ¿Tabaco, fullas de escarxofera.... ó tiretas de pell de dimoni?

BELLO SEXO

classe proletaria, condemnats á xuclar puros de deu céntims, estém en una situació decididament insostenible.

Lo tabaco actual no pot anar. Si hi ha algun fumador que opina lo contrari, que aixequi 'l dit.

Ens ha passat ab los puros lo mateix que ab los governants.

—¡Aquest govern es insoportable! —de yam deu anysenrera. Caygué aquell y 'n vingué un altre de pitjor.

—¡Aquesta situació no 's pot tolerar! —exclamavam llavors ab més amargura. Y al desapareixe aquella, pujá un' altra

Un ramellet de pelegrinas sense carbassa ni petxinas.

Comprin mitja dotzena de puros de deu céntims y 's trobarán á la má una reproducció del espectre solar.

Hi ha tabaco de tots los colors del arch de Sant Marti: l' un puro té la capa verda, l' altre groga, l' altre vermella, l' altre blava....

Aixó en quant al color. ¿Y 'l gust?

La cervesa del quiento del gitano queda desbancada pel tabaco modern.

No haurian fastidiat los juheus á Cristo si le dan cervesa, sino si le dan á fumar un cigarro de diez céntimos....

¡Quin sabor, caballers! Alló no té gust de taba-

co, ni de cap planta, herba ni arbusto. Més aviat sembla una teya fumosa, empapada d' aygua de Rubinat.

L' infelís fumador l' escapsa, se 'l posa á la boca y encén. ¿Crema 'l puro? Devegadas no, altrás vegadas tampoch; hi ha ocasions en que perque tiri; en lloch de xuclar es necessari anar bufant.

Pero; en fi, 'l cigarro s' encén.

Y 'l fumador comensa á escupir.

Ara de temps en temps, ara més sovint, ara casi continuament, la pobra víctima acaba per agotar la forsa, la paciència... y la saliva. La séva boca está seca; pero al rededor seu tot está mullat.

Senyors de la Tabacalera ¡una mica de compasió per aquests consumidors de tabaco!

Mirin que si no procuran millorar la qualitat dels séus articles, van á perjudicarse vostés mateixos de mala manera....

¿Cóm, diuhen?

Es ben senzill.

Lo dia que 'ls vuyt milions de fumadors que hi ha á Espanya 's morin tisichs de tan escupir, ¿qui comprará tabaco?

MATÍAS BONAFÉ.

¿QUE ES LO MON?

SONET

Es cau de vils passions; infern horrible
'hont sempre la vritat es ofegada;
la més santa virtut es menysprehuada,
y l' honor es un mot incomprendible.

Cúmul de decepcions; fera terrible
que ab udols estridents ens anonada;
es jutje y criminal á la vegada
y especie de mercat indescriptible.

Es retrato fidel de la codicia;
es butxi despiadat dels que sufren,
fantasma adulador, sombra ficticia

qu' enganya á tots aquells que no 'l coneixen,
y es per fi 'l mon un mar plé de inmundicia
ahont tots los bons marinos sucumbeixen.

J. USÓN.

L' ARROSSAYRE

—¿Ja ha vist aquesta companyia dramática, senyor Pere?

—No: ¿qué vol dir qu' es una cosa notable?

—¿Si ho es? Es impossible trobar més perfecció, més art, més refinament....

—¿Quánt val l' entrada?

—Una pesseta.

—¡Ah!.... Vaja, que s' hi diverteixin forsa. ¿Qui es lo ximple que pert lo temps anant á veure semblants tonterias?—

Cinch minuts després:

—¿Ja ho sab, senyor Pere? Aquest vespre l' orquesta de 'n Verdulaga dona una serenata al president del *Casino retrospectivo*.

—¿De veras? ¿ahont es aixó? ¿á quin' hora?

—A las deu, per allá á la capella de Marcús.

—No hi faltará.

—Miri que 'ls *Verdulagas* tenen fama de ser los músichs més detestables del món....

—No importa; s' hi ha d' anar, s' hi ha d' anar.—

Aquí está retratat de cos enter l' arrossayre senyor Pere.

APUROS D' UN PELEGRI CATALÁ

—M' han dat una boyna:
¿cóm la portaré?

—Crech que de aquest modo
ja deu estar bé.

¿Fan pagar?

Ja pot ser bona, atractiva é interessant la cosa: ningú li pendrá per altre.

¿Es gratis?

Lo primer que hi acut es lo senyor Pere, per dolent, xavacá é insustancial que sigui l' espectacle que s' anuncia.

Quan agafa 'l diari tota la seva atenció 's concentra en la gacetilla. Lo demés lo té completament sense cuydado.

Qu' en Sagasta baixa, qu' en Cánovas puja, que la producció nacional está amenassada, que 's parla del desarme de las potencias....

¿Caborias, ximplerías, insignificancias!.... ¿Qué li donará á n' ell tot aixó?

¿La gacetilla, la gacetilla!.... La crónica local es

una especie de mar, ahont lo lector intel·ligent sempre hi pesca alguna cosa.

¡Ab quina avidés va recorrent las columnas del periódich buscant una partícula d'arrós, en una forma ó altra!

«Lo conegut industrial Sr. Fulano ha posat á la venda unas...»

¡Ah! ¿ven? No farém res. Lo que 's ven, senyal que 's paga, y en materias de pagar, lo Sr. Pere no s'hi embolica.

«En los magatzéms de quincalla del Sr. Menga no se reparteixen gratis...»

¿Gratis? Ja no vol saber res més. Sense enterarse de lo que reparteixen, lo Sr. Pere corra als magatzéms aludits, per por de que si retarda s'haja agotat ja la existencia d'alló que 's regala.

Lo senyor Pere no sab los preus de res, ni las bonas qualitats de res, ni la utilitat de res.

¿Val tant ó quant? No serveix, no fa per casa.

¿Ho donan? Vinga; per inútil, per lleig per desagradable que siga.

Ell no ha sentit may en Massini, ni ha vist en Vico, ni ha entrat en cap exposició de pago, ni ha llegit una sola novela de 'n Perez Galdós...

Naturalment, prou que ho diu ell ab lo séu bon sentit prácticich:

—¿En Massini? Un italianot que perque va escabellat y sab da 'l dó de pit, ja 's pensa que pot explotarnos impunement.

¿En Vico? ¡quín altre! Un actor que diu que pronuncia la mitat de las paraulas ab lo coll y l'altra mitat ab las mans.

¿Las exposicions? Papa-dineros y enganya bobos ¿Novelas? Quatre mentidas, que 'l que més y 'l que menos també sab empescárselas.—

En cambi, dónguini Massinis gratis, Vicos d'arrós, exposicions de franch y lecturas de gorra... No será precís que li diguin dos cops.

La música del passeig de Gracia té en ell un abonat constant.

Va á can Parés á veure 'ls quadros dos ó tres vegadas la senmana.

S'atura á tots los kioscos á enterarse dels periódichs de mostra.

Y si li deixan alguna novela la llegeix ab molt gust... y hasta alguns cops s'olvida de tornarla.

Quan los del Aygua Florida reparteixen cromos y paneretas de flors, ell ho sab.

Quan en Bristol dóna calendaris, ell se'n entera primer que ningú.

Quan l'Holloway regala vanos, lo vano número hu va á parar á mans sevas.

Pél senyor Pere, la vida es una arrossada continua.

Pren tot lo que li donan, encara que li fassi nosa.

Demana tot lo que li vé al davant, per més que no ho necessiti...

¿Está malalt? May falta algun metje conegut que 'l visiti per amistat.

¿S'ha de fer arreglar lo rellotje? Busca un rellotjer campetxano que li dongui gratuítament una *miradeta*.

¿Necessita alguna cosa d'un advocat? ¡Vés si l'home no trobará un lletrat amich que 'l serveixi de franch y en una esgarrapada!...

Es difícil sapiguer lo que 'l senyor Pere opina respecte de la mort.

Pero desde luego pot assegurarse que quan li arribi l'hora, tindrà un verdader gust en morir en una catástrofe pública, en una explosió d'una bomba ó alguna altra cosa pél istil.

No més que perque 'l govern ó l'ajuntament li paguin l'enterro.—A. MARCH.

ENCÁRRECH

Si de passeig á la Rambla vas avuy ó bé demá, á la Rambla dels Estudis fésme 'l favor d'arribar y á qualsevol aucellayre dels qu' en *fila* per 'llí hi ha me comprarás una gavia ben maca. ¿Ho recordarás? Dius per qué? Pera tancarhi, y tenirhi ben guardats, la colla de pardalets... que tens ficats dintre 'l cap.

ANTONET DEL CORRAL.

PRINCIPAL

L'ilusionista y prestidigitador Sr. Fournier es una verdadera notabilitat en lo séu género, sorprendent tant per la límpiesa com per la varietat delsséus exercicis.

Pero lo notable de las funciones que 's donan actualment al Principal es l'americana Miss Annie Abbot, la qual posseheix lo secret de una forza física tan insuperable com incomprendible. Los séus exercicis resultan sorprendents, y han cridat aquí á Barcelona la atenció del públich, de la mateixa manera qu' en tots los paissos d'Europa y América ahont s'ha presentat, sometentse victoriosament á las probas més decisivas. Sense fer en apariencia 'l més mínim esfors, Miss Abbot resisteix la pressió de dos y de tres homes: aixeca pesos enormes, y lo qu' es més raro, comunica la séva forza á una persona extranya.

Ja té sort de viure á últims del sigle XIX. Algunas centurias enrera crech que no s'hauria escapat de morir cremada.

LICEO

Al atractiu natural de las funciones de opereta italiana, á cárrech de la garbosa companyia Palombi, s'hi uneix desde l'últim dissapte 'l que ofereix lo nou ball, titulat *Coppelia*.

Lo públich aficionat als espectacles grossos, aparatosos, rimbombants no trobará en l'obra de Leo Delibes aquells efectarros qu' entussiasman á la multitud indocta; en cambi la gent de gust, paladejarán ab verdadera delicia una obra artística, ben concebuda, magníficament desenvolupada, elegant y primorosa á tot serho.

L'argument de l'obra té una transparencia extraordinaria, no necessitantse llibret per seguir un per un sos variats incidents. *Coppelia* resulta un assumpto verdaderament coreogrífich.

Afegeixin á l'acció 'ls encants de una música fina, primorosa, elegantíssima, suau y delicada, y queda justificat l'èxit que aquest ball obté en los principals escenaris de Fransa y de Italia.

No acabariam si haguessem de citar una per una todas las pessas que 's destacan, tant en lo primer, com en lo segon acte. Si 'l primer resulta sumament animat, lo segon es curiós en extrém, contribuint al bon efecte que produheix, lo joch dels autómatas.

LA VIDA A LONDRES.—(Dibuix de P. Eriz Mendizábal.)

Escenas del dissapte.

La primera ballarina Srta. Sozzo es una verdadera notabilitat per la flexibilitat, la gracia y la lleugeresa de que dona probas, durant tot lo ball. A sas condicions artísticas y á la séva bona escola, reuneix una figura sumament agradable. Molt bé 's porta aixís mateix l' aplaudit coreógrafo Sr. Borri, y 'l cos de ball se distingeix per lo séu ajust.

En resum: l' espectacle, en tots conceptes, es digne de ser vist, havent sigut posat en escena ab notable acert, tant per lo que respecta al decorat, com per lo que atany al vestuari.

No es estrany que 'l *Teatro del Liceo* se veji més animat de dia en dia.

ROMEA

Res de nou.

En cambi s' anuncian próxims estrenos, entre 'ls quals se cita un drama titulat *Lo cor y l' ànima*, original de D. F. X. Godó.

TIVOLI

Mis Helyett, una de las obras que mes aplaudidas s' han vist en aquest teatro, atrau encare magníficas entradas, alternant ab *El Húsar* y ab *La Telefonista*.

Mentres tant se prepara l' estreno de *El ángel guardián*, lletra del Sr. Pina Dominguez, y música dels Srs. Nieto y Brull.

NOVEDATS

Ab *Jesús de Nazareth* ha terminat la séva tasca la companyia catalana dirigida pel Sr. Borrás.

Desde la nit de avuy treballará en aquest teatro la companyia de sarsuela del Sr. Cereceda, que fins ara ha estat defensant lo séu pabelló en lo *Circo equestre*.

Entre las obras novas que projecta posar en escena, se cita la titulada: *Los voluntarios*.

CATALUNYA

¡Gran éxit!

Aquesta vegada Madrit y Barcelona han estat de perfecte acort, y aixó que 'l nou sainete de Ricardo de la Vega es un quadro madrileny *pur sang*, que res té que veure ab las costums de la capital catalana; pero lo bó fá sempre de bon veure y s' aplaudeix ab gust, passi allá ahont passi.

Confesso que 'l títul de l' obra, ab lo triple concepte qu' enclou es ben poch suggestiu. Alló de *La verbena de la Paloma ó el boticario y las chulapas y celos mal reprimidos*, es exageradament llarch. Y no obstant, haventhi dintre del sainete tot lo qu' expressa 'l títul, la producció resulta molt armónica, filla directa de l' observació atenta de las costums populars, viva y animada com la que més puga serho sobre l' escena. L' acció encare que limitada es rica en incidents pintorescos, y 'ls tipos están dibuixats magistralment, parlant lo llenguatge expressiu del poble. En algunas ocasions, lo sentiment intim y fondo está notablement mesclat ab la gatzara y las expansions de la vida madrilenya en los barris baixos.

Lo mestre Bretón s' ha identificat perfectament ab lo llibre. Ha trobat melodias originals, plenas de caràcter, y ha trobat també una manera especial d' ennoblir la música de carrer. En totas las pessas, desenvolupadas ab talent, ab verdader coneixement de la escena y ab una pasmosa abundancia de medis armónichs, s' hi descubreix la mà segura y pródiga del inspirat autor de *Los amantes de Teruel* y de *Garín*.

Sense desnaturalisar lo més mínim lo caràcter de la producció que ha tingut al séu càrrech, ha escrit pessas dignas de una ópera: y ha fet més encare: ha elevat un género, que no sempre solia ser tractat ab la deguda conciencia artística.

No es extrany, per consegüent, que 'l públich seduhit y entusiasmât tribufi cada nit una ovació ruidosa tant al autor de la lletra com al de la música: tots dos se la mereixen.

També son aplaudits los intérpretes, distingint-se per l' acert ab que desempenyan sos respectius papers, las Sras. Pino, Guerra y Salvador y 'ls Srs. Fernandez y Riquelme. Guanyaria molt lo paper de apotecari, si 'l Sr. Cerbon, que té prou flexibilitat per ferho, procurés donarli un caràcter menos *abufonat*.

L' obra ha sigut posada ab verdader esmero, haventse estrenat al efecte tres decoracions del Sr. Urgellés, notablement pintadas, sobressortint especialment la del quadro segon.

GRAN-VIA

Lo Sr. Iglesias que ja havia donat mostres ab *L' Escorsó* de possehir notables condicions pel cultiu de la escena, las ha patentisadas novament en son nou drama *L' argolla*, estrenat la nit del disapte en la funció á benefici del Sr. Tutau.

Se nota en aquesta producció un gran desenfadó, sobre tot en lo diálech, un vigor notable en la pintura dels personatjes y un atreviment extraordinari en ia manifestació de determinadas ideas.

Lo Sr. Iglesias no reula un pas davant de lo que s' ha donat en anomenar *conveniencies sociales*. De segur que si las hagués tingudas una mica més en compte, hauria renunciât á escriure la séva obra.

Basta saber que tota ella está basada en l' amor adúlter de una dona casada, que durant lo curs de l' acció acaba per revelar-se qu' es germana del séu amant. Aquest amor culpable s' agrava quan se converteix en incestuós, y pugna justament ab lo sentiment moral del públich, produhint verdadera repugnancia.

L' autor de *L' argolla* s' ha encarinyat ab aquest tema, que teatralment considerat, no es viable. En son desarrollo incorre en algunas inesperienza: darrera un acte primer ben construït y sobri, vé 'l segon completament inútil, per ser casi una repetició del anterior. En lo tercer es ahont abundan las escenas més palpitants. ¡Llástima que l' autor al presentar á la vista del públich la mort de D. Tomás haja pagat tribut á un efecte melodramátich, que desdiu en certa manera del género modernista de la producció. L' últim acte reduhit á un curt número d' escenas es una explosió romántica impropia també de la tendencia general de l' obra.

Ab tot y aixó 'l talent innegable del autor brilla en molts fragments y adquireix relléu, com havem ja manifestat, en lo diálech. Crech que al Sr. Iglesias per recullir lo fruyt de sos esforços, no li falta mes que trobar un assumpto verdaderament dramátich y deixars'hi anar, sense recordarse de Zola, ni de Ibsen, ni de ningú mes que de la séva propia creació. Avuy es jove encare, y sos ensaigs plens de nervi y de vigor y sobre tot la manera com maneja 'l llenguatge donan lloch á concebir las mes falagueras esperansas.

En l' execució s' distingiren notablement la senyora Mena y 'ls Srs. Tutau y Parrenyo. Los restants intérpretes contribuïren al bon conjunt, essent tots ells cridats á la escena, en companyia del autor al final dels actes.

* * *

Lo monólech *Un capitalista*, original del senyor Clariana, es una obreta simpática y agradable, plena de notas molt sentidas y ben observadas y de tochs cómichs de bon género.

¿EN QUÉ QUEDÉM?

¿Será exposició de quadros
ó bé festa musical?
Esplíquis clar, sereníssim
secretari universal.

L' autor fou cridat á las taulas; pero no 's pogué
presentar per no trobarse en lo teatro.

Lo jove actor Sr. Delhom digué 'l monólech ab
verdader carinyo é inteligencia, alcansant també
molts aplausos.

N. N. N.

LA PETACA

¡Pobra Roseta! Una vehina la va mal aconsellar.
Somniá un dia grandesas y ella s' encarregá de de-
mostrarli com aquell somni podia ser una realitat;
com aquells tresors y aquells palaus somniats exis-
tian; s' havian fet per ella; podia disfrutarne.
Aquell mon que veyá en sa fantasia y que se li
havia presentat en son desvari, era un mon real
que li obría sas portas y li brindava sos atractius.

Y la noya, victima d' aquella passió, no podent
resistir á tan hermosa pintura, caigué de son hu-
mil pedestal de mármol puríssim per enlayrarse en
la presumptuosa columna de daurats de fantasia.

Y s' enlayrá y brillá en ella y ostentá tot son
explendor, disfrutant de totas aquellas ditxas som-

niadas y benehint desde 'l fons de son
cor, un cor de dinou anys, á n' aquella
amiga que havia sigut la reveladora
de tan meravellós secret.

—¡Ves perque hi han pobres!—se
deya reparant sos dits anellats y re-
mirantse 'l coll cenyit per una ren-
glera de brillants, delicada argolla, te-
rrible dogal ocultat baix la resplan-
dent claror d' aquelles pedras.

—¡Ves perque hi han pobres!—pen-
sava, mentres sas mans delicadas es-
trenyan los dits aspres d' un vell; un
ser d' aquests repugnants, odiosos,
malvats, que abressava aquell cos de-
licat y débil, que avants sols s' havia
torsat el feixuch pés del taler y que
are 's doblegava el suau ventitjol d'
un bitllet de banch!

Y caigué quan son pobre pare,
apesarat per la dissort, enmaleitia y
sa mare boja del disgust, entrava en
una d' aquestas casas hont sols hi ha-
bitan los desgraciats als qui se 'ls ha
extingit la llum de la rahó y del co-
neixement.

* *

Era una nit de Carnaval. Lo ball
prometia esser espléndit; la societat
brillant. La Roseta s' havia proposat
fe 'l cop. D. Narcís, aquell vellot, li
feya estrenar un preciosíssim trajo,
elogi dels inteligents y primorós tra-
ball de la mellor modista: era una ma-
ravella. La rica combinació de telas
realsava l' expressió d' aquell rostre,
de si hermosíssim, y apresonat lo
conjunt de las esbeltas y esculturals
formas que completavan aquella di-
viníssima creació.

Ja en lo ball, fou la nota més sobre-
sortint. Tota la jovenalla se la dispu-
tava; las paraulas més tendres sols es-
tavan reservadas aquella nit per la
Roseta. ¡Quánts partits no consegui-
ria en semblant nit! Mes la severa fi-
gura de D. Narcís tenia á rotllo
á tot lo cercat d' aduladors. Aquell home plé d'
anys y de malalties més prim y estirat que una I
anava á son costat, lluhint á la Roseta del mateix
modo que 'l diplomátich més entonat lluhiria en
son pit la condecoració més honrosa. Escoltava
aquells requiebros ab lo mateix gust que un pro-
pietari sent elogiar las qualitats del séu edifici.

* *

Va acabarse 'l ball. La matinada era freda. Un
cotxe ab dos caballs s' esperava á la porta d' un
dels mellors restaurants. Lo lacayo recullí 'l rósseh
de la senyora, tancá la porta y d' un brinco s' en-
filá dalt del pescante, mentres la parella ab lo ros-
tre encés y 'l pit inflammat per l' agitació de la vet-
llada y 'ls vapors d' aquell sopar, acariciavan, ell,
lo recort de sa passada juventut, que per un mo-
ment creya gosar; ella l' esperança d' un demá plé
de riquesas y notorietat.

De sopte, al creuhar un carrer estret, un cop
sech, com lo d' una bofetada; 'ls descompartí, fent
anar á rebotre á D. Narcís contra 'l cristall de la
portella.

¿Qué era? ¿Qué havia succehit? Una fatídica ca-
sualitat.

Lo pobre Anton, lo pare de la Roseta havia finat

la nit avants y aquella matinada *la petaca*, lo cotxe de la casa de Caritat, conegut vulgarment ab aquest nom, l' havia anat á recullir. Lo carrer era estret y l' atolondrament del cotxero l' havia fet empessonar ab la berlina de D. Narcís.

Refets de l' impressió, 'l cotxe va allunyarse ab briositat d' aquells barris, y mentres aquella parella 's dirigia cap á son niu del Ensanche, *la petaca* anava lentament camí del cementiri.

JOSEPH REIG Y VILARDELL.

A UNAS FLORS

Si jo á cada instant us beso,
si us miro tant amorós,
que fins crech que si heu perdut
vostre natural color
ho devéu mes que á n' el temps
á mas miradas de foch;

no es pas, marcidas floretas,
que ho fassi per lo que sou,
perque avuy es poca cosa
lo vostre intrinsech valor;
son bon xich més egoistas
mas miradas y petons:
es perque sou pera mí
ferma penyora d' amor
d' aquella dona que un dia
vos portá damunt son cor,
eclipsant vostra hermosura,
ab la séva com un sol:
puig es mes bell que 'l teu, rosa,
de sas galtas lo color;
es lo carmi de sos llabis
molt més viu, clavell, que 'l foch,
jamay, lliri, ta puresa
igualá la del seu front
y es d' una aroma més fina
que totas las flors del mon.

JAPET DE L' ORGA.

GENT DE TOMO Y LOMO

Lo pare Ceferino
y donya *Guadalupa*;
personas respectables
y pelegrins dels d' upa.

Esquellots

Ja están votats los nombraments de professors pera l' escola municipal de música.

L' elecció no va ferse sense batalla, perque, per lo vist, la sort de Barcelona y la bona marxa de l' administració municipal, depén en primer terme dels professors de piano de la escola de música que sosté l' Ajuntament. Segóns qui sigan aquests professors, los pressupostos municipals se saldrán ab déficit ó ab superábit.

Si no sigués aixís ¿volen que 'ls regidors s' haguessin pres la cosa ab tant empenyo?

De cap manera.

Calculin vostés mateixos, si 'l senyor Schwartz, qu' es una persona tan seria, hauria arribat fins al extrém de dimittir la presidencia de la comissió de Governació, al considerarse desairat pels seus companys.

Si 'l Sr. Schwartz no hagués comprés que la bona marxa de l' administració municipal depenia principalment de que fossen nombrats professors de piano, dos subjectes que figuraven en las ternas, encare qu' en lloch secundari ¿creuenh vostés que s' hauria prés la cosa tant á la valenta, fins al punt de clavar la dimissió pels nassos de sos companys?

Precisament quan se va adoptar l' acort de que 's fessin ternas, siguié ab l' idea de nombrar, no al que ocupés lo primer puesto, sino al que resultés més amich del Sr. Schwartz.

Y es una mala partida donarli medis de realisar una injusticia, y després privarlo de consumarla.

Jo al lloch del senyor Schwartz dimitiria no sols la presidència de la comissió de Governació, sino la segona tenència d'arcaldia, y fins lo càrrech de concejal.

¡Hont s' es vist uns regidors de la comissió per ell presidida, que no volen deixarse tractar com los noys que van à la classe del senyor Schwartz!....

¿No voléu creure? Donchs busqueuxos president.

Alló del quènto. ¿No vol donarme lo que li demano? ¡Donchs busquis pobre!

Un tranquil, en vista de que à la Casa Gran s' ha obert una informació pública respecte à la reforma de Barcelona, ha acudit al arcalde ab una exposició humorística, de la qual me n' ha enviat una copia.

Lo recurrent deixa que 'ls demés s' ocupin de grans vias, sistema de alcantarillat, empedrats, jardins, etc., etc. Las sevas pretensions son més modestas, com se desprén dels següents párrafos:

* * *

«La realisació de lo que vaig à proposar, senyor Arcalde, pot alcansarse sense 'l formalisme de subasta, sempre enutjós pels concejals que per res s' amohinan, y es tan senzill de ferse com un badall per un mestre d' estudi ó per un ex-regidor poch aprofitat.

» En una paraula: la méva reforma consisteix en reglamentar à aqueix ser vivent que corre descals, silenciós y cego pels carrers més estrets de la comptal ciutat, ab un cove al cap, més ample que la consciencia de un juhéu, al objecte d' evitar las mil y una desgracias que produheix, ja buydant un ull al pobre vell que no s' aparta de la via, ja esclafant un barret nou ó tacant una mantellina, ja tallant lo coll al home que va distret, ab lo cantell de la panera.

» Si Barcelona ha de ser una ciutat culta, precisa redactar ab tota urgencia un reglament que reguli 'l trànsit dels peixaters.»

L' exponent afegeix lo que va à continuació:

COLUMNA DE CARN

Fot. Stereoscopic.—Londres.

Tres germanas apiladas
en graciosa exposició:
examininlas y diguin
quina es la que 'ls va milló.

«Feya temps que un servidor esperava una ocasió propicia pera fer públich lo meu plan: per lo tant aprofito la que 'm brinda vosté ab la felís informació pública pera desarrollarlo tal com lo tinch de molt temps estudiat, segur de que la comissió corresponent l' aprobarà *sin enmienda*, atés son triple concepte de oportunitat, seguretat y baratura. Lo plan es aquest:

» Tenint en compte que una gran part del peix que 's consúm à Barcelona ve del Cantábrich, los consignataris ó receptors de aquest article no podrán durlo à descansar de las fatigas del viatge ni al carrer Vermell, ni à cap altre lloch, sino que

desde l' estació del Nort y seguint lo curs que fan los grans personatjes quan venen á Barcelona, anirà per la Gran-via, Passeig de Gracia, Plassa de Catalunya y Rambla, fins á la Boqueria, únich mercat ahont se podrà vendre 'l peix de la referida procedencia.

» Y com siga que sería inhumá obligar als peixaters á dur sabatas ó espadenyas, los portadors del peix deurán anar provistos de una bocina de alarma com los velocipedistas; pero que tinga la forsa ó produheixi 'l ruido de las bombas de incendi.

» Si per casualitat arriba peix de Badalona ó altres punts de la costa de Llevant ó de Ponent, desde l' estació de Fransa, seguirán los peixaters pel Passeig de l' Aduana y de Colón y per la Rambla fins á la expressada Boqueria, ó pel carrer del Comers fins al mercat del Born.

» Per últim: á l' arribada de un tren, de qualsevol procedencia, que porti peix, y á fi de que 'ls vehins de Barcelona estigan previnguts y no s' exposin á qualsevol perill, l' Ajuntament, d' acort ab lo Sr. Bisbe y 'l Cabildo eclesiástich, farán tocar la Tomasa, fins y á tant que 'ls peixeters hajan arribat al seu destino.»

**

Tals son los párrafos més sustancials de aqueixa exposició.

Es inútil dir que si lo que demana l' exponent, se posés en planta, no sería possible tampoch que molt peix passés á la quieta y sense pagar los corresponents drets de consúms.

Demá dissapte surtirá 'l número extraordinari de *La Campana de Gracia*, corresponent al més de Abril.

La major part d' ell está dedicat als pelegrins, y per tal motiu resulta un número de punta.

Lo *Diluvi* publicava dilluns lo següent telégrama:

«Los huelguistas de Pensilvania han volado mil kilos de dinamita.»

¡Quin estrépit no havia de produhir aqueixa voladura!

Y no obstant, ni á Pensilvania ni fora de Pensilvania ha sentit ningú 'l soroll, per la senzilla rahó de que 'l verb francés *voler*, en castellá corrent vol dir: *robar* ó *sustraer*, per més que signifiqüi *volar* en castellá del *Diluvi*.

Aixó es traduhir *du même morceau*, ó com si diguessem: *del mateixo trosso*.

Ni un sol periódich dels molts que 's publican á Barcelona digué una paraula en elogi de *La tornada de 'n Garrofa*, despropósit original del Sr. Ferrer y Codina.

Ja consignarem nosaltres que ni 'l públich de Romea, sempre tan benévol, va recordarse de cridar al autor á la escena, al final de la representació. Ademés, l' obra no s' ha tornat á repetir.

Y no obstant, llegeixin *La Saeta*, periódich dirigit pel mateix Sr. Ferrer y Codina, y veurán que *La tornada de 'n Garrofa* va tenir un éxit extraordinari, y llegeixin *La Tomasa*, periódich dirigit també pel propi Sr. Ferrer y sabrán que *La tornada de 'n Garrofa* fou per complert del agrado del públich, sent al final l' autor cridat en escena.»

¿Volían una mostra de barra? Donchs aquí la tenen.

¡Una mostra de barra per partida doble!

Es digne d' elogi l' oferiment de la duquesa de

Medinaceli, la qual ha escrit una carta al arcalde, expressantli 'l seu desitj de oferir un premi per una de las millors obras que 's presentin á la próxima Exposició de Bellas Arts.

De l' obra premiada, la duquesa de Medinaceli ne fa donació anticipadament al Museo nacional de Bellas Arts.

Vels'hi aquí un bonich exemple digne de ser imitat per moltes personas acaudaladas, si siguesen amants de las Bellas Arts y de la cultura pública.

Lo fill del arcalde de una població important de Catalunya, estudiant de dret, l' altre dia va fugir á Valencia ab dugas donas. Aixís á lo menos ho contava un periódich.

L' autoritat va pendre cartas en l' assumpto, y 'l jove estudiant va ser trobat á Valencia, no ab dugas, sino ab tres.

¡Lo que pot la devoció!

Perque, lo qu' es á mí, ningú m' ho treu del cap; aquest jove aspira á ser *pare de familia*.

A San Millán de la Cogulla, qu' es un poble de la provincia de Logronyo, hi ha un convent de frares agustins.

Y al convent aquest, un religiós anomenat Domingo Heras, va donar una ganivetada á un seu company, frare també de la mateixa ordre, anomenat Fermi Catalán, escapant desseguida del convent, y sense que fins ara s' haja pogut averiguar lo seu paradero.

¡Y encare hi haurá qui diga que las ordres monásticas no serveixen per res!

Ha surtit lo *Reglamento provisional para la percepción del impuesto sobre los vinos*.

Es un folleto molt interessant, indispensable á tots los que cullen, venen y negocian en ví. Val una pesseta.

**

S' ha posat ja á la venta l' aplaudit juguet *Jesus, María, Joseph*, original del celebrat escriptor C. Gumá.

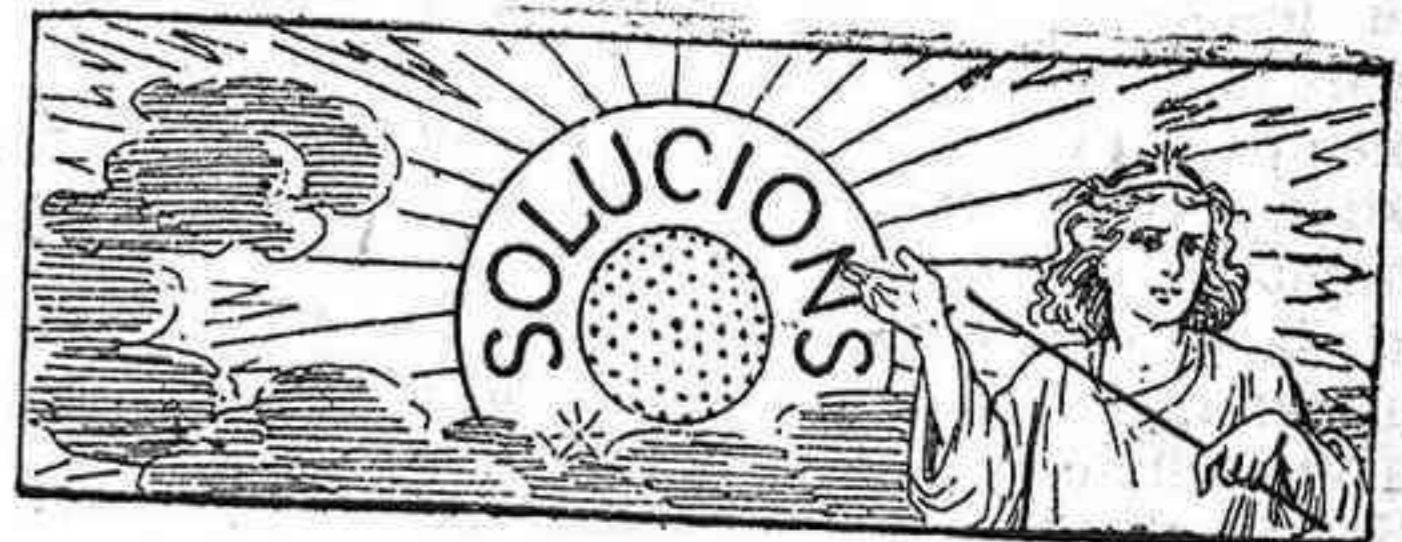
En aquesta administració 'n trobarán exemplars.

Un solteró va morir impenitent.

Y en las sevas últimas disposicions testamentarias va deixar tot lo que possehia, dividit en cinch parts iguals, á cinch senyoras á las quals, sent jove havia fet l' amor, negantse á ellas á casarse.

Lo testament, en aquest punt, deya aixís:

«Los hi faig aquesta donació perque ara comprench que en rahó de haverse negat á casarse ab mí hi pogut disfrutar una vida tranquila, que d' altra manera dupto molt que hagués tingut.»

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Es-ta-cas*.
- 2.ª ID.—*Vio-la*.
- 3.ª SINONIMIA.—*Guardia*.
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Las claus de Girona*.—*Pitarra*.
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Corneta*.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

Demà, Dissapte dia 14

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia

CONSAGRAT A LA

PELEGRINACIÓ

•• A ROMA ••

¡Nang!... ¡Nang!... ¡Nang!... ¡Nang!...

TOT

Pelegrins

LA

CAMPANA DELS PELEGRINS

TEXT DE PELEGRINS

•• DIBUIXOS DE PELEGRINS ••

CARICATURAS DE PELEGRINS

8 planas de pelegrins

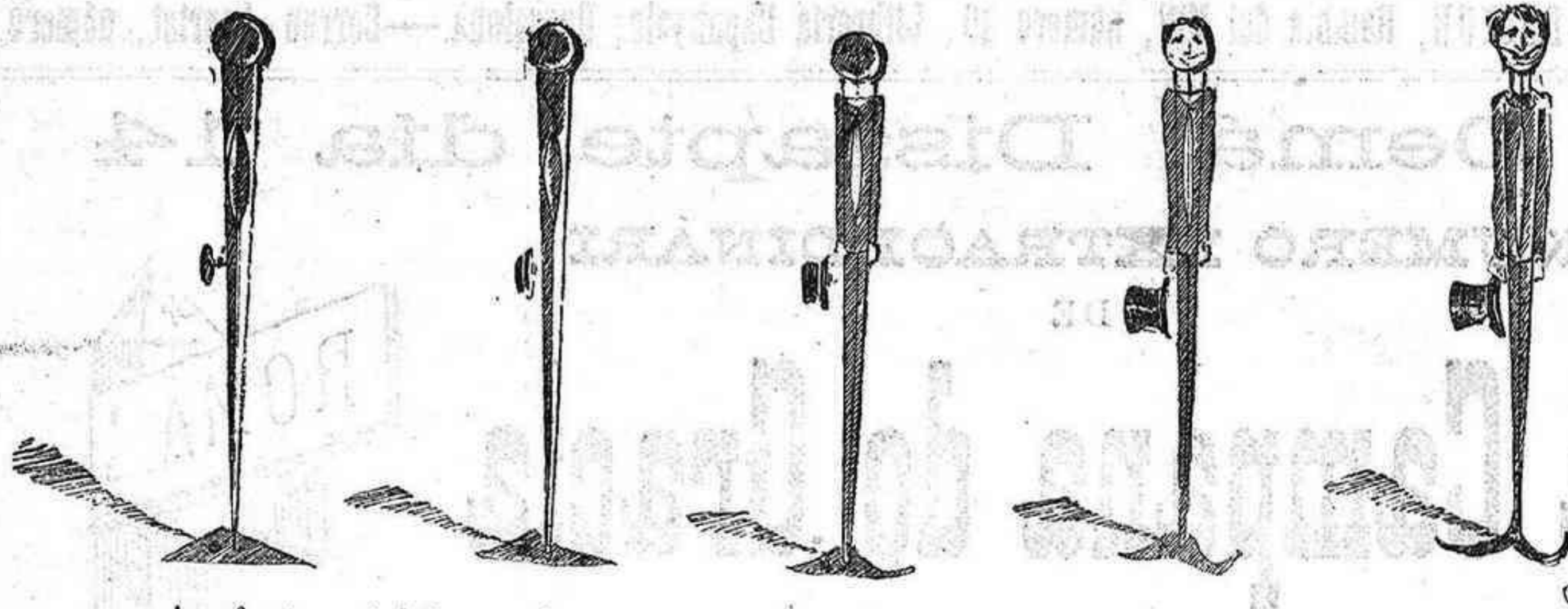
10 céntims de pelegrins

¡La mar de pelegrins!!

Oliva
74

TRANSFORMACIO

Agafant un trist compàs,
si ets una mica manyós,

aviat lo convertirás
en un senyoret gomós.

6.ª TRIÀNGUL.—

R A M O N
A M O R
M O N
O R
N

7.ª GEROGLÍFICH.—Per closca un ou.

XARADA

I

—¿Qué diu de bó D.ª Rosa?
—Ay caram senyor Ambrós
quant de temps que quinta 'l veyá
ja 'm pensava com hi ha mon
qu' era á Prima-dos-tres-quart
tal vegada no ha estat bó?
—Si senyora; pro Don Panxo
aquell total tot grogot
que vivia al pis de sobre
fa mitj any que 'l pobre es mort,
y 'm deixá una quart-cinch-hu
ab la sola condició
de que jo l' aprofités
tots los días, y pel port
me 'n vaig á cumplir l' encárrech
de 'l difunt.

—Ay jo 't retoch?
quin modo de divertir-se
per aixó 's torna tant roig
—Que hi farém, senyora Rosa
—Lo que vulgui senyó Ambrós.

WEBER.

II

Arrimats á l' ampla soca
de una tot, camí del Prat,
s' estavan la Dos-hu-inversa
y en Tres-dugas conversant.

ENRICH BAUSÀ.

SINONIMIA

—¿Qué fas aquí, amich Pasqual?
—Ola, Joseph: vinch de Tot
—Y com te trobas ¿que tal?
—¡Tinch un mal de cor molt fort
y ara espero al méu nebot
per anar á fer total.

J. REDONDO

TRENCA-CLOSCAS

D. DIMAS SOBELLO

ALMERÍA

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama castellá.
F. REFRÁN.

TERS DE SÍLABAS

.....

Sustituir los punts ab lletras de modo que llegidas ver-
tical y horisontalment, resulti: Primera ratlla: nom d' ho-
me.—Segona: objecte per portar documents.—Tercera:
Un ofici.

JUMERA.

GEROGLÍFICH

:: | DLA

TTT

DARI

PASQUÍN PERA.

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra Tom-Til de la casa Fuentes y Capdeville.)

LO MIRALL TRENCA

Es una broma que 'ls pintors solen ferla y que
sempre resulta. 'S marcan en un ángul del mirall
unas quantas ratllas, fetas ab sabó (es preferible 'l
sabó negre) imitant las líneas que produheixen
las esquerdas, y no hi haurá ningú que de moment
no 's cregui que la lluna está rompuda. Després
basta passarhi un drap moll y 'l mirall queda in-
mediatament enganxat.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.